

ת"פ 1884/04/15 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד איתי בלולו

בית משפט השלום בכפר-סבא

ת"פ 1884-04-15 מדינת ישראל נ' בלולו
לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא - המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד אבישי רובינשטיין

נגד

איתי בלולו - הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד ענת קירשנברג

הכרעת דין

כתב האישום והמענה לו

1. כנגד הנאשם, יליד 1991, הוגש כתב אישום המייחס לו 2 אישומים כדלקמן:

על פי האישום הראשון ביום 17.11.14 אירעה תאונת דרכים בין הנאשם, שנהג ברכבו, לבין רכבם של יעקב שקרל ומיכל שבתאי-שקרל (להלן - **המתלוננים**), אשר היה נהוג על ידי בנם. כתוצאה מהתאונה נגרם נזק לפח הרכב של הנאשם. בהמשך לכך, באותו מועד, התקשר הנאשם למתלוננת ודרש כי תשלם לו סכום של 40,000 ₪ והמתלוננת השיבה לו שהדבר יפתר דרך חברת הביטוח. בהמשך איים הנאשם על המתלוננת באומרו: "**אני אראה לך עם מי יש לך עסק**", "**אדאג שהבן שלך לא ינהג יותר ושלא יהיה לו רשיון**".

על פי האישום השני ביום 18.11.14 בשעה 19:00 התקשר הנאשם למתלוננת שלוש פעמים ובתגובה היא הפנתה אותו לחברת הביטוח. המתלוננת יצרה קשר עם בן זוגה המתלונן, ביקשה שיצור קשר עם הנאשם ויפנה אותו לחברת הביטוח. בהמשך, התקשר המתלונן לנאשם וביקש ממנו שיפנה לחברת הביטוח ויפסיק להתקשר. בהמשך התקשר הנאשם למתלונן ואיים עליו באומרו: "**אם לא תשלמו אני אניע אליכם הביתה ונראה מי גבר. אני אבוא אליך, עשית טעות, אתה תשלם על זה ביוקר**". המתלונן בתגובה ניתק את השיחה. בחלוף מספר דקות שוב התקשר הנאשם למתלונן ואיים עליו: "**אני אבוא אליך הביתה עם אנשים, אתה לא תנתק לי את הטלפון**". בתגובה אמר לו המתלונן שהוא מאיים עליהם וניתק את השיחה. בחלוף מספר דקות התקשר הנאשם בשלישית למתלונן, צעק ואיים

עמוד 1

עליו באומרו: "לילדים שלך קוראים תמר, יותם ורותם, אני יודע איפה הם מסתובבים, אני יודע איפה הם לומדים, האנשים שלי מעל המשטרה, אנחנו נבוא אליכם, אליך ואל הילדים שלך ואנחנו נסגור איתכם חשבון". המתלונן ניתק את השיחה.

בשל מעשים אלה יוחסו לנאשם שתי עבירות **איומים**, בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

2. עקב מספר דחיות, חילופי ייצוג ואי התייצבות הנאשם לאחד הדיונים, ניתן מענה לכתב, לפני כב' הש' קרשן, ביום 1.3.17 והתיק הועבר לשמיעת הראיות לפניי. הנאשם לא הכחיש כי יצר קשר טלפוני עם המתלוננים, אך הכחיש כי איים עליהם או העלה דרישה כספית וטען שתוכן השיחות היו על מנת להסדיר את תיקון הרכב ולבחון אפשרות שלא לערב את חברת הביטוח.

מטעם התביעה העידו המתלוננים והחוקרת דנה גמזו אשר בין היתר גבתה את הודעת הנאשם.

מטעם ההגנה העידו הנאשם ואשתו, נופר בלולו.

תמצית פרשת התביעה

3. **המתלונן**, יעקב שקרל, כבן 49, תושב כפר-סבא, בעל חברה לקידום הפקות, העיד כי הוא נשוי למתלוננת ולהם שלושה ילדים (עמ' 14). למתלונן אין היכרות מוקדמת עם הנאשם ולראשונה ראה אותו באולם בית המשפט במעמד מסירת העדות (עמ' 15). משהוצגו לו הודעותיו, אישר שהגיע למשטרה בקשר עם תיק זה ביום 18.11.14 שעה 20:06 וביום 14.12.14. היות וחלפו מספר שנים מאז הארוע ציין המתלונן כי הוא לא זוכר את פרטי הארוע במדוייק אך השתדל לדייק כמה שניתן. הוא סיפר שבמועד הרלוונטי הגיע בערב הביתה והמתלוננת סיפרה לו על תאונת הדרכים שארעה ושנגרם נזק פח קל לרכב. היא סיפרה שמסרה את הפרטים לצד השני, אך לא הצליחה לקבל ממנו את הפרטים שלו, הצליחה רק לצלם את מספר הרכב שלו, "והיה סוג של מתח, היא השתדלה לנסוע כמה שיותר מהר" (עמ' 15, ש' 11). לדבריה, עד הגעת המתלונן הביתה, המעורב בתאונה (הנאשם) התקשר אליה כבר שלוש פעמים ו"בצורה מאיימת דרש ממנה סכום של... בין 30,000-40,000 ₪ שהיא תשלם לו" (עמ' 15, ש' 13). המתלוננת אמרה לו שיש ביטוח, שיעביר את הפרטים וכך זה צריך להסתיים, אך הנאשם דרש שוב ושוב לקבל את כתובתה "כדי שיגיע אליה. היא חשה מאויימת כי תאונת דרכים קלה בין שני כלי רכב לא אמורה להגיע לסיטואציה שדורשים ממנה במזומן עשרות אלפי שקלים ורוצים להגיע אליה הביתה. אלה דברים שקורים יום יום" (עמ' 15, ש' 15). המתלונן העיד שכשהגיע הביתה המתלוננת "היתה נרעשת" שסיפרה לו זאת. למחרת, מששב המתלונן בערב הביתה, סיפרה לו המתלוננת שהנאשם התקשר אליה עוד שלוש פעמים (בסה"כ שש פעמים) עם דרישה חוזרת לקבל עשרות אלפי שקלים ואת כתובתה כדי לבוא אליה. "היא היתה מאוד מפוחדת" וביקשה את עזרת המתלונן (עמ' 15, ש' 22). המתלונן לקח את מספר הטלפון של הנאשם והתקשר אליו. לדברי המתלונן הנאשם "התחיל לדבר בצורה שאני מכיר רק מסרטים כמו זינזנה או סדרות כאלה, התחיל לאיים. הוא אמר לי לתת את הכתובת שלי, שהוא יבוא אליי, יראה לי מי גבר פה וכו', שפה שזה או שעוצרים את זה או דברים שיכולים להתפתח לדברים שאני קורא עליהם בעיתונים" (עמ' 15, ש' 25). המתלונן ניתק את השיחה, אך כעבור מספר דקות שוב התקשר אליו הנאשם והמשיך לאיים שיבוא אליו עכשיו ושיתן לו את הכתובת שלו. המתלונן אמר לו שאם לא יפסיק ייאלץ לפנות למשטרה כי הוא חש מאויים, אך הנאשם אמר לו שהאנשים שלו מעל המשטרה ושהם יבואו

ויסגרו איתו חשבון (עמ' 15, ש' 29). המתלונן שוב ניתק את השיחה, אך הנאשם אמר לו: "אני מכיר אותך, אני יודע עליך, מכיר אותך טוב יותר משאתה מכיר את עצמך, אני יודע עליך פרטים, לבת הקטנה שלך קוראים תמר, יש לך בן שקוראים לו יותם ובן גדול שקוראים לו רותם. אלה שמות ילדיי. אני יודע איפה הם לומדים, איפה הם מסתובבים, אני אגיע אליכם ואסגור איתכם חשבון... רואים את זה בסרטים בחו"ל של המאפיה, זו הנקודה שסגרתי את הטלפון, זה היה בערך 20:00 ונסעתי לתחנת המשטרה מיד ההרגשה מאוד לא נעימה (בוכה)" (עמ' 16, ש' 1).

המתלונן סיפר שביום 14.12.14 הוא הוזמן לתחנת המשטרה ונחקר באזהרה, זאת משום שהנאשם בחקירתו מסר שהמתלונן הוא זה שאיים עליו. לדברי המתלונן הוא הועמד בסיטואציה מאוד לא נעימה, במעמד של חשוד, כשנלקחו ממנו טביעות אצבע ונשקו האישי הוחרם. הוטחה בו גירסת החשוד לפיה הוא זה שאיים עליו, אך המתלונן העיד שכלל אינו משתמש בשפה כזו. לדבריו, אם לא היה חש איום ממשי עליו ועל בני משפחתו, כשהנאשם נוקב בשמות ילדיו וטוען שהוא יודע היכן הם מסתובבים, לא היה פונה למשטרה (עמ' 16, ש' 12).

4. בחקירה הנגדית אישר המתלונן שלא נכח בעת שיחות המתלוננת עם הנאשם והפרטים נמסרו ולו לאחר מכן על ידי המתלוננת (עמ' 16, ש' 29). המתלונן הופנה לכך שבהודעתו מסר שהתקבלה אצלו שיחת טלפון מהנאשם ממספר מזוהה ואילו בעדותו מסר שהוא זה שהתקשר ראשון לנאשם והשיב שאת מספר הטלפון של הנאשם קיבל מהמתלוננת והתקשר אליו ראשון (עמ' 17, ש' 11). המתלונן סיפר שהנאשם לא הזדהה בשמו אך טען שהוא "בעל הרכב" (עמ' 17, ש' 24), אם כי לאחר מכן סייג ואמר "התחושה הייתה שהוא בעל הרכב, כיון שהוא לא נתן לנו את פרטיו ואת הפרטים שלו קיבלנו מהמשטרה כי רצינו להעביר את זה לחברת הביטוח" (עמ' 18, ש' 2). המתלונן השיב שלא הקליט את השיחות עם הנאשם וגם המתלוננת לא עשתה כן. המתלונן הוסיף שמספר ימים לאחר הגשת התלונה סיפרה לו המתלוננת שהתקשר אליה אדם שהזדהה כאחיו של הנאשם "ורצה שתגיד לו בדיוק מה חקרו אותה במשטרה ומה היא אמרה במשטרה" (עמ' 18, ש' 20).

הוגשו הודעות המתלונן מיום 18.11.14 שעה 20:06 (נ/1) ומיום 14.12.14 שעה 15:46 (נ/1א').

5. **המתלוננת**, מיכל שבתאי, כבת 48, צורפת ומעצבת תכשיטים, העידה על ארוע התאונה. לדבריה, נסעה כמלווה של בנה בן ה-18 ברח' ויצמן בכפר-סבא ורכבם התחכך ברכבו של הנאשם. הנאשם יצא מרכבו "ופה התחילה התלהמות של הבחור" (עמ' 20, ש' 2). המתלוננת ניסתה להרגיע את הנאשם אך הוא "התחיל לצעוק ולעורר ענין ובלגן, הוא צעק" (עמ' 20, ש' 5). המתלוננת מסרה לו את תעודת הביטוח ורשיון הנהיגה אך מהנאשם לקחה רק את מספר הרכב. משהגיעה לביתה, בחלוף כשעה, התקשר אליה הנאשם ואמר שהוא החליט שבנה אשם בתאונה "ואני לא יודעת עם מי יש לי עסק והוא רוצה כסף והרגשתי שוב את הלחץ" (עמ' 20, ש' 10). המתלוננת הרגיעה את הנאשם והפנתה אותו לחברת הביטוח. יום למחרת התקשר אליה שוב הנאשם, מספר פעמים, ובשיחה האחרונה **ביקש לקבל את כתובתה אך היא סירבה למסור לו**. המתלוננת התקשרה לבעלה וסיפרה לו אודות התנהלות הנאשם. בערב המתלונן אמר למתלוננת שדיבר עם הנאשם ושהוא הולך למשטרה כי הנאשם איים על הילדים והקריא את שמות הילדים (עמ' 20, ש' 18). למחרת, ניגשה המתלוננת לתחנת המשטרה על מנת להתלונן ולקבל את פרטי הנאשם (היות ולא מסר לה במעמד התאונה). ביום 11.12.14 זומנה המתלוננת לתחנת המשטרה ונחקרה תחת אזהרה בחשד לתקיפת הנאשם משטען בחקירתו שהמתלוננת תקפה אותו (עמ' 20, ש' 31).

6. בחקירה הנגדית סיפרה המתלוננת שהנאשם התקשר אליה לאחר התאונה והזדהה בשמו "איתי". היא הפנתה למספרים השמורים בנייד שלה שם שמרה את מספר הטלפון של הנאשם תחת השם "איתי תאונה" (עמ' 21, ש' 26). עוד ציינה כי יומיים לאחר שמסרה הודעה במשטרה התקשר אליה אדם שהציג עצמו בתור אח של הנאשם וגם את מספר הטלפון שלו שמרה תחת השם "אח איתי תאונה". המתלוננת אישרה שהמתלונן לא נכח בזמן שיחותיה עם הנאשם ושלא הקליטה את השיחות (עמ' 22, ש' 21). בזמן התאונה היו עם הנאשם ברכב אשתו וילד או ילדה בכיסא (עמ' 22, ש' 30).

7. **החוקרת דנה גמזו** גבתה את הודעת הנאשם (ת/4). כמו כן, הוגשו, בהסכמה, מזכרים שערכה, כדלקמן:

מזכר מיום 27.11.14 (ת/1) לפיו שוחחה טלפונית עם המתלוננת על מנת לברר עמה פרטי הארוע בטרם תחקור את הנאשם. לדברי המתלוננת, בעקבות תאונה שאירעה עם הנאשם, כשישבה לצד בנה הנהג כהורה מלווה, מסרה לנאשם פרטים. למעט מספר הרכב שלו, אותו רשמה בעצמה, הנאשם לא מסר פרטים. כשעתיים לאחר התאונה התקשר אליה הנאשם ואמר כי רוצה ₪ 40,000 ושתכתוב שהבן שלה אשם. הוא ביקש את כתובתה ופרטיה. עוד אמר שישלמו על זה ביוקר. בחלוף יום או יומיים שוב התקשר אליה ואמר לה שהיא חייבת לשלם לו. איים כי יראו מי הוא. הנאשם התקשר כ-6 פעמים והעבירה את הטיפול לבעלה. בעת התאונה הנאשם התלהם מהרגע הראשון.

במזכר מיום 14.12.14 (ת/3) ציינה החוקרת כי הנאשם לא התייצב לחקירה למרות שזומן, ובמקום זאת הגיעו שני אנשים שהזדהו כאביו ואחיו וביקשו לדעת במה מדובר. לא נמסרו לשניים פרטים ומי שהזדהה כאחי הנאשם התרעם ועזב את המשרד. הנאשם זומן בשנית והפעם התייצב לחקירה.

בשיחה עם המתלוננת מסרה כי קיבלה שיחת טלפון מאדם שהציג עצמו כאחיו של הנאשם ושאל אם הוגשה תלונה ומה מידת הנזק ברכב.

בחקירה הנגדית השיבה החוקרת שלא ראתה לגבות הודעות מעדים לארוע התאונה ולהתרחשות שאחריה, כמו גם מבנה הנהג של המתלוננת (עמ' 12, ש' 1 ואילך; עמ' 13, ש' 28). עוד השיבה שלא ערכה בדיקה במכשיר הסלולרי של המתלונן על מנת לאשש הטענה שנכסנו שיחות מהנאשם ומה מספרן (עמ' 12, ש' 15). היא גם לא מצאה לנכון לערוך עימות בין הנאשם למתלונן אף ששניהם הסכימו לכך (עמ' 14, ש' 1). החוקרת ציינה שעובר לגביית הודעתו ביקש הנאשם להתייעץ עם עורך-דין והיא אפשרה לו לעשות כן (עמ' 13, ש' 9).

גירסת הנאשם

8. בהודעתו ת/4 הכחיש הנאשם כי איים על המתלוננים. לטענתו, בנה של המתלוננת, נהג חדש, לא רצה לתת לו פרטים; לפני שהוטחו בנאשם שמות המעורבים, ציין "בואי נגיד שאני יודע במי מדובר, משפ' שקרל... אמא שלו בשם מיכל שבתאי. הילד הוא רותם שקרל"; בנה של המתלוננת היה עם פלאפון ביד, "חתך לי חצי רכב והעיקף לי את כל האוטו למדרכה"; הנאשם היה עם אשתו ובתו בת ה-4 ש"עפה מתחת לכיסאות וקיבלה מכה"; הנאשם נטל דף ועט ואמר למתלוננת שתחתום שהם אשמים בתאונה אך היא סירבה; הנאשם אמר "אין בעיה אל תחתמי ואני מזמין משטרה"; המתלוננת ביקשה שלא יערב ומסרה לו את מספר הנייד שלה. הוא צילם את מספר הרכב; התברר שמספר הביטוח שמסרה לו לא היה נכון; לאחר התייעצות עם דודתו, עוסקת בתחום הביטוח, התקשר למתלוננת על מנת לנסות לפתור את הענין ללא מעורבות של חברת הביטוח; הוא הציע לה "שנסתדר ואפילו נעשה חצי חצי במכה, אין לי

בעיה, אבל שרק תבוא להסתדר איתי; המתלוננת אמרה שהיא לא מודה ולא משתפת פעולה; למקום התאונה לא הזמין הנאשם משטרה כי המתלוננת אמרה לו שהיא בהמשך תודה ותגיד לחברת הביטוח שהיא מודה באשמה של הבן שלה; לאחר שהתייעץ עם עורך דין על מנת להגיש תביעה קטנה, אשר אמר לו לקחת מספר תעודת זהות של הנהג, כתובת מגורים ופרטי פוליסת ביטוח של הרכב, התקשר הנאשם שוב למתלוננת וביקש את הפרטים הנ"ל, אך היא אמרה שתחזור אליו בהמשך; כעבור 15-20 דקות שוב התקשר אליה הנאשם והמתלוננת לא מסרה לו את הפרטים, **"היא ממש חוצפנית חבל על הזמן. והיא ניתקה לי את הטלפון בפנים"**; חזר אליו בעלה "קוראים לו יקי שקרל" והחל לאיים עליו "שזה יגמר רע" אם שוב יתקשר למתלוננת. עוד איים שהוא "עוד יאתר אותו ואתה לא יודע מה אני אעשה לך" וניתק; הנאשם חזר למתלונן ואמר לו שלא יאיים עליו ושאם הם לא מוסרים לו פרטים של הבן הנהג הוא ילך למשטרה והמתלונן השיב לו "לך למשטרה, אין בעיה"; החוקרת תהתה מדוע חזר הנאשם למתלונן אם איים עליו, והנאשם השיב: "כי רציתי לחזור אליו ולראות מה הבעיה שלו, למה הוא מאיים. אני לא מפחד מאיומים"; לגבי הנזק ברכבו, טען הנאשם - **"בסוף סידרתי את האוטו מכספי ואמרתי שאני לא רוצה מהם כלום"**; הנאשם השיב שכלל לא פנה לחברת הביטוח "כי אין לי כוח לדברים האלו. לרוץ, לעשות..."; הוא שילם עבור תיקון הנזק ₪ 1,500 למרות שהתיקון אמור היה לעלות לו 3,000 ₪, אך פנה לאדם "מיוחד שעשה לי את זה בזול"; לדברי הנאשם **"אפילו אם היתה זורקת לי 500 ₪ רק בשביל ההרגשה הייתי אומר בסדר, אם הם היו אנשים במצוקה"**; **"אני לא אחד של תביעות ודברים כאלה"**; בהמשך, הוסיף הנאשם פרט מהותי וטען שלאחר התאונה המתלוננת "התנהגה כמו לביאה ודחפה אותי כשהתקרבותי לדבר איתו (עם בנה הנהג - א.ש.) ואמרה לי 'תזוז ממנו'"; הנאשם נשאל אם עידכן את המשטרה אודות התאונה או האיומים שספג, לכאורה, והשיב **"רציתי אבל לא היה לי זמן ובסוף ירדתי מזה... אבל עכשיו אני מתלונן עליו אם הוא כבר פתח את זה"**.

9. בעדותו בבית המשפט שב ותיאר הנאשם את תאונת הדרכים והדגיש את הפגיעה הקשה ברכבו, "ממש מעכו אותי", ואת העובדה שהוא קיבל מכה ובתו התינוקת "קיבלה הלם מהבום החזק". המתלוננת פנתה לנאשם ואמרה לו "אל תדבר עם הבן שלי", אם כי בהתחלה אמרה "סליחה סליחה". הנאשם סיפר שבמקום היו הרבה עדים לתאונה ולהתנהלות המתלוננת לאחריה, עד כי **"היה בן אדם שאמר שראיתי הכל ואני יכול להיות עד"** (עמ' 26). מששב לביתו ונעזר בדודתו שהיא סוכנת ביטוח, התברר שפרטי הביטוח שמסרה המתלוננת שגויים. הנאשם התקשר למתלוננת וביקש ממנה סכום של 1,000 ₪ על המכה "אני אספוג את כל השאר" (עמ' 27, ש' 8), כשהוא מתכוון לתקן את הרכב "בשטחים שם יותר זול". לאחר שבמקום התאונה דחפה המתלוננת את הנאשם ולא איפשרה לו להתקרב לבנה, בשיחת הטלפון בערב אמרה לו שהם לא מודים באחריות לתאונה ושהיא לא נותנת לו פרטים ו"תעשה מה שאתה רוצה". הנאשם התקשר שוב למתלוננת וביקש את פרטי הביטוח המדויקים, אך משסירבה שוב לתת לו פרטים אמר לה **"את יודעת מה עזבי הכל בסדר, באתי לאשתי אמרתי לה עזבי אני אספוג את זה, כמה שזה יעלה יעלה... שפטי אותה לכף זכות, אמרתי כנראה אין להם והיא לא רוצה להודות"** (עמ' 27). בערב התקשר לנאשם בעלה של המתלוננת ואיים עליו כמפורט בהודעתו. הנאשם העיד כי השיחה עם המתלונן התנהלה כשחבר של הנאשם לצידו, והשיחה הוקלטה על ידי החבר באמצעות הטלפון - ואולם, **"אחרי חודש נאבד לו הטלפון ואין את ההקלטה... ומה זה התבאסתי ואם הייתי משמיע לך את זה אתה היית בהלם"** (עמ' 27, ש' 23). לדברי הנאשם מאחר ואמר למתלונן שייגש להתלונן עליו במשטרה, הקדים אותו המתלונן והגיש תלונה ראשון. עוד טען הנאשם כי המתלונן "החוצפן הזה מנסה שאני יאשר אותו בפייסבוק, הוא שולח לי בקשות חברות בפייסבוק, לא אישרתי ולא דיברתי, כלום, אני מציג לבית המשפט בקשת אישור חברות בפייסבוק ממנו" (עמ' 27, ש' 29). הנאשם טען שכלל לא התקשר למתלונן, גם לא לאחר שיחת האיום שקיבל ממנו.

10. בחקירה הנגדית הופנה הנאשם לסתירה בין האמור בהודעתו לבין עדותו בבית המשפט, כשבהודעתו ציין שחזר למתלונן בשיחת טלפון ושוחח עמו ובעדותו טען שכלל לא התקשר למתלונן - על כך השיב הנאשם **"כנראה יש פה טעות"** (עמ' 29, ש' 3); לאחר מכן, ניסה לתרץ ולהסביר שחזר למספר הטלפון שהופיע לו על הצג לאחר שהמתלונן התקשר אליו ולא תפס אותו (עמ' 29, ש' 7), אך משהוטחו בו דבריו בהודעה לפיהם "חזרתי אליו ואמרתי לו שלא יאיים", השיב **"יש פה טעות בתיק הזה לגמרי... זה מוזר לי"** (עמ' 29, ש' 12); לאחר מכן, טען שהחוקרים "רושמים מה שהם רוצים", אך משהופנה לחתימותיו המתנוססות על גבי גליונות ההודעה, השיב, במפתיע, **"זה לא החתימה שלי"** (עמ' 29, ש' 20). משנשאל כיצד לא הפנה תשומת לב סניגוריתו לפרט כה מהותי, השיב "גם אם הסניגורית נתנה לי לקרוא יכול להיות ששכחתי" (עמ' 29, ש' 27); הנאשם שב וטען שהמתלוננת מסרה לו פרטי ביטוח שגויים, אך משנשאל אם יש בידי הדף ובו הפרטים שמסרה לו השיב **"לא שמרתי"** (עמ' 30, ש' 17); הנאשם טען שהמתלוננת לא מסרה לו את שמו של בנה הנהג, אך משעומת עם הודעתו בה מסר את שמו של הבן, השיב **"לא יודע, אם רשום לך בהודעה שלי אז אולי היא רשמה"** (עמ' 31, ש' 5); משנשאל מדוע לא הגיש תלונה כנגד המתלוננת לאחר שתקפה אותו וסירבה למסור לו פרטים, השיב "צריך לבוא עם פרטים למשטרה", אך אז הופנה לעובדה שטען שצילם את לוחית הרישוי של המתלוננת, ואז השיב "אידה (דודתו סוכנת הביטוח - א.ש.) הטעתה אותי כנראה, היא אמרה לי שאני צריך עוד פרטים חוץ מזה" (עמ' 31, ש' 14); משנשאל מדוע לא הביא את חברו לעדות, זה שלכאורה הקליט את השיחה המאיימת בינו לבין המתלונן השיב: **"נכון, אני רציתי להביא אותו, אבל מה לעשות שהוא חבר שלא רוצה לבוא לבית משפט, הוא אומר לי עזוב אותי אני לא רוצה להתערב"** (עמ' 32, ש' 1); הנאשם נשאל אם סיפר בחקירה במשטרה ששיחת האיום מצד המתלונן הוקלטה על ידו או שההקלטה נמחקה, והשיב **"לא זוכר"**. לאחר מכן, שינה גירסתו ואמר **"אמרתי והיא לא נרשמה"** (עמ' 32, ש' 14); לאחר מכן, טען הנאשם כלפי המתלונן - "אתה יודע שיש לו נשק הבן אדם הזה?", אך משנשאל כיצד יודע שיש לו נשק, השיב: "נראה לי שהוא עובד באבטחה, אני לא יודע, אני לא מכיר". משנאמר לנאשם כי המתלונן עובד בחברה לניהול וקידום הפקות השיב "לא יודע" (עמ' 33, ש' 3); בניגוד לאמור בהודעה, שם טען הנאשם כי תיקן את הנזק לרכב תמורת 1,500 ₪, בחקירה הנגדית טען הנאשם **שעלות התיקון היתה קרוב ל-3,000 ₪** (עמ' 33, ש' 23); משנתבקש הנאשם להראות תמונה של הנזק שנגרם למכוניתו השיב: **"יש לי 2000 תמונות בפלאפון אולי נמחק ואולי לא"** (עמ' 34, ש' 11); בסוף עדותו הלין הנאשם על התנהגות המתלוננת לאחר התאונה - **"הילדה שלי קיבלה מכה בראש, איכפת להם? הם שאלו מה שלום הילדה? כלום... חוץ מלתקוף הם לא עשו כלום, לא הציעו להזמין לי אמבולנס... לא אמרו בוא תשתה מים כלום"** (עמ' 34, ש' 29).

11. **אשת הנאשם**, נופר בלולו, העידה על נסיבות התאונה. בניגוד לדברי הנאשם, היא ציינה שמיד לאחר התאונה ניגשה אליהם המתלוננת על מנת לברר שלא נפגעו - **"קודם כל היא ירדה, אמת שבדקה שהכל בסדר איתנו, עם הילדה, שאף אחד לא נפגע"** (עמ' 35, ש' 31). לדבריה, משניסה הנאשם לשוחח עם בנה הנהג, היא דחפה אותו "כאילו היא היתה סהרורית כזאת נלחצה" (עמ' 35, ש' 32). לאחר מספר פעמים שהנאשם התקשר למתלוננת והיא מתחמקת ממנו, התקשר אליו המתלונן ואיים עליו, **כשהוא טוען שהוא "עובד עם המשטרה ועם הבטחון"**. לטענת העדה היא שמעה את דברי האיום כי "זה היה על רמקול" (עמ' 36, ש' 15). לאחר מכן, המתלונן הגיש תלונה במשטרה וכך גם עשה הנאשם. **בשלב זה של העדות העיר הנאשם לעדה "לא התלוננתי במשטרה", והיא השיבה לו "למה לא התלוננת? בעיה שלך, הוא איים על החיים שלך"** (עמ' 36, ש' 22).

בחקירה הנגדית השיבה העדה **שעלות תיקון הנזק ברכב הנאשם עמדה על כ-1,000 ₪** (עמ' 36, ש' 32). **משנשאלה העדה אם יודעת ששיחת האיום הוקלטה בידי חברו של הנאשם, שב הנאשם והתפרץ לדבריה**

ואמר: "אבד לו בים", אך העדה השיבה, "אני יודעת שהטלפון לא היה תקין, משהו כזה, אני לא בדיוק עוקבת" (עמ' 37, ש' 1). העדה טענה שלא הגיעה למשטרה להגיש תלונה כנגד המתלונן בשל העובדה שבתה בת ה-7 סובלת ממחלת פרקים והיא עסוקה בדאגה לבריאותה. העדה אף טענה שהנאשם כלל לא התקשר למתלונן, אלא היה זה המתלונן שהתקשר לנאשם פעם אחת (עמ' 37, ש' 9). משנשאלה העדה כיצד היא טוענת שהמתלונן איים על בעלה, בין היתר, בהזכירו שהוא עובד עם המשטרה וכוחות הבטחון, ואילו הנאשם בהודעתו ובעדותו כלל לא מציין פרטים אלה, השיבה - "זה מה ששמעתי שהוא אמר" (עמ' 38, ש' 7).

טיעוני ב"כ הנאשם

12. ב"כ הנאשם ביקשה לזכותו מהמיוחס לו באישום הראשון זיכוי מלא ובאשר למיוחס לו באישום השני, ביקשה לזכותו, לכל הפחות, מן הספק. באשר לאישום הראשון טענה הסניגורית כי דבריו של המתלונן בקשר עם אישום זה הם עדות שמיעה אשר אינה קבילה, שכן המתלונן אישר ששמע על הדברים שהעיד עליהם מפי אשתו המתלוננת. לדבריה הנאשם נחקר אודות האישום הראשון ממידע שנמסר לחוקרת במסגרת הודעתו הראשונה של המתלונן ומבלי שהמתלוננת מסרה גירסתה בהודעה מסודרת. המזכר **1/ת** נרשם טלפונית, לכאורה, מפי המתלוננת אך אינו מהווה תחליף ראוי להודעה מסודרת שנגבית כדין, כך שלמעשה הנאשם נחקר תחת אזהרה על סמך פרטי מזכר טלפוני בלבד, מזכר שמשקלו מועט ביותר, כשלא ניתן לדעת, למשל, אם אכן המתלוננת היא הדוברת בשיחת הטלפון עם החוקרת. מעבר לכך, המתלוננת לא נחקרה בהודעתה אודות תקיפת הנאשם והמשטרה לא זימנה את בנה הנהג למסירת גירסה אודות הארועים לאחר התאונה. למעשה, כך הסניגורית, קריאת עדותה של המתלוננת בבית המשפט מעלה כי היא לא מוכיחה ביצוע עבירה של איומים מצד הנאשם, כאשר לכל היותר ההתנהלות בין הנאשם למתלוננת "דומה מחיי היומיום" לקצר בתקשורת, תקשורת לא ברורה וכדומה. בנוסף, כאשר המתלוננת מגיעה למשטרה יומיים לאחר התאונה, ביום 19.11.14, יום לאחר שהמתלונן הגיש את התלונה כנגד הנאשם, היא לא מגישה תלונה, אלא מסתפקת בנטילת פרטים אודות הנאשם על מנת למלא את טפסי הביטוח (**5/ת**; **6/ת**).

באשר לאישום השני, הפנתה ב"כ הנאשם לאי בהירות בגירסת המתלונן כך שלכאורה עולה מהודעתו **1/נ** שהנאשם התקשר אליו ראשון ואילו בעדותו טען שהוא זה שהתקשר לנאשם ראשון בעקבות בקשת המתלוננת; המתלונן לא יכול לומר אם שוחח בפועל עם הנאשם משלא וידא זהותו, וכך גם המשטרה חדלה באי מיצוי חקירת התקשורת; לא נערך עימות בין הנאשם למתלונן על אף הסכמתם לעריכת עימות. ב"כ הנאשם היתה ערה "לכך שעדותו של הנאשם בבית המשפט בהיבטים מסויימים היתה בעייתית", אך טענה שהתשתית הראייתית שהציגה המאשימה אינה מספקת להרשעה בפלילים.

דין והכרעה

13. לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם, ולאחר שעיינתי במוצגים וקראתי את פרוטוקול הדיון, אני קובע כי המאשימה הוכיחה, מעבר לספק סביר, כי הנאשם ביצע שתי עבירות איומים, כמיוחס לו בכתב האישום, ועל כן, יש להרשיעו בביצוע העבירות. להלן יובאו טעמיי.

14. שמעתי בקשב רב את המתלוננים ואני נותן אמון מלא בדבריהם, זאת לאחר שהתרשמתי באופן בלתי אמצעי מהאופן בו מסרו עדותם, באופן קולח ושוטף, תוך שהם מנסים להיצמד עד כמה שניתן לפרטי הארוע - בחלוף כ-3 שנים

מאז המקרה - ונמנעים מלהגזים או להשחיר את הנאשם מעבר לתיאור מעשיו. כמו כן, התרשמתי משפת גופם מעל דוכן העדים כי חוו את האירועים עליהם סיפרו בעדותם, והיטיבו לתאר את חששם מהנאשם ואת היותו של הארוע חריג בנוף חייהם וכזה שרשמיו נותרו בהם עד היום. כך סיפרה המתלוננת כיצד החל הנאשם **"להתלהם"** מיד לאחר ארוע התאונה כשהוא מתנהג כלפיה באופן אגרסיבי; כך המשיכה לתאר כיצד התקשר אליה הנאשם מספר פעמים, אף לאחר שמסרה לו כי הענין יפתר בין חברות הביטוח, ודרש, במפגיע, לקבל את כתובת מגוריה; וכך תיארה כיצד איים עליה שאינה יודעת **"עם מי יש לה עסק"** והמשיך לדרוש כסף, תוך שהיא מרגישה את הלחץ.

המתלונן, מצדו, העיד על **מצבה הנפשי** של המתלוננת מיד לאחר קבלת שיחות הטלפון מאת הנאשם, כשהיתה **"נרעשת"**, **"מאוד מפוחדת"** ותיארה אווירה של **"סוג של מתח"** מצד הנאשם לאחר התאונה. עוד העיד המתלונן אודות המלל המאיים שהפנה הנאשם כלפי המתלוננת - כפי שהיא סיפרה לו - באופן המתיישב עם עדותה ועם דבריה לחוקרת כפי שתועדו במזכר **ת/1**. המתלונן אף סיפר אודות המלל המאיים שהיפנה כלפיו הנאשם, כמפורט בכתב האישום, וניכר היה בו שהדברים היו קשים והשפיעו עליו בצורה קשה, **עד שנשבר ובכה במעמד מסירת העדות**, באופן כן ואותנטי, כשדיבר על האיום שהפנה הנאשם כלפי ילדיו, בידעו, לכאורה, את שמותיהם והיכן הם מסתובבים (עמ' 16, ש' 6).

15. הנה כי כן, משנתתי אמון מלא בדברי המתלוננים וקבעתי כי הם מהימנים עליי, הרי שהוכחו העובדות הכלולות בכתב האישום, כאשר לא יכול לקום חולק שביטויים כגון: "אני אראה לך עם מי יש לך עסק"; "אדאג שהבן שלך לא ינהג יותר" - כמיוחס לנאשם באישום הראשון; וביטויים כגון: "אם לא תשלמו אני אגיע אליכם הביתה ונראה מי גבר"; "עשית טעות, אתה תשלם על זה ביוקר"; "אני יודע איפה הם (הילדים - א.ש.) מסתובבים, אני יודע איפה הם לומדים, האנשים שלי מעל המשטרה, אנחנו נבוא אליכם... ונסגור איתכם חשבון" - כמיוחס לו באישום השני - הם ביטויים העונים על יסודות עבירת האיומים, ומטרתם להפחיד את המתלוננים תוך איום בפגיעה שלא כדין בגופם.

16. באשר לטענת הסניגורית הנכבדה כי לא מלוא המלל המיוחס לנאשם באישום הראשון הוכח, משהמתלוננת לא העידה על כך בבית המשפט באופן מלא, הריני להפנות לסעיף 9 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 אשר קובע כדלקמן:

"עדות על אמרה שנאמרה בשעה שנעשה, לפי הטענה, מעשה עבירה, או בסמוך לפניו או לאחריו, והאמרה נוגעת במישרין לעובדה השייכת לענין, תהא קבילה אם אמר אותה אדם שהוא עצמו עד במשפט".

אין חולק כי המתלוננת היתה עדה במשפט. אין גם חולק כי המתלוננת העידה שהנאשם אמר לה ש"היא לא יודעת עם מי יש לה עסק והוא רוצה כסף" (עמ' 20, ש' 11) וש"הוא ידאג שלבן שלי לא יהיה רשיון" (עמ' 20, ש' 19). המתלוננת השמיטה מעדותה את העובדה שהנאשם דרש ממנה סכום של ₪ 40,000, כמפורט באישום הראשון. ואולם, על דברים אלה העיד בעלה המתלונן. וכעולה מסעיף 9 הנזכר לעיל, עדותו קבילה כראיה. בנוסף, ולמעלה מן הצורך, אציין כי בשלב עדותו הראשית של המתלונן, עת סיפר על הדברים שמסרה לו אשתו המתלוננת בזמן אמת, לא העלתה ההגנה כל התנגדות ולא טענה שמדובר בעדות שמיעה וגם מטעם זה קבילים דברי המתלונן כראיה אודות דברים שמסרה לו המתלוננת על שיחותיה עם הנאשם וזאת לאמיתות תוכנם.

הוא הדין באשר לאמור במזכר **ת/1**, אשר כולל פרטים אותם מסרה המתלוננת לחוקרת (לרבות דרישת ₪ 40,000

מצד הנאשם). המזכר הכולל את גירסת המתלוננת, בתמצית, הוגש בהסכמה, וללא כל הסתייגות מצד ההגנה לאמור בו או לעדויות השמיעה שבו. משכך, יש לראות בו כמשקף את גירסת המתלוננת וכמחזק את עדות המתלונן אודות הדברים שמסרה לו בזמן אמת. ויודגש כי המתלוננת כלל לא נחקרה אודות האמור במזכר **ת/1**.

הוסף לכך את המצב הנפשי של המתלוננת - כמתואר על ידה וכמתואר על ידי המתלונן בעדותו - והרי לך תמונה ראייתית ברורה של התרחשות הארועים ותחושות המתלוננים בעת הארועים ולאחריהם.

17. לא ראיתי בעובדה שגירסת הנאשם תחת אזהרה נגבתה בטרם מסרה המתלוננת תלונה "רשמית" כנגד הנאשם, וכדבר שבשיגרה - שאיני רואה בו פסול - מטיחה המשטרה בחשודים גירסאות מעורבים אף אם אלה הושגו במזכרים, בהקלטות, בהאזנות סתר או בחקירות גלויות "רשמיות". בענייננו, עיקר העובדות המיוחסות לנאשם היו לנגד עיני החוקרת משיחת הטלפון שערכה עם המתלוננת ומהדברים שנרשמו מפיה במזכר ומדברי המתלונן בהודעתו, הקבילים כראיה לאמיתות תוכן גירסת המתלוננת, והמחזקים את דבריה.

18. באשר לאישום השני, לא בכדי נמנעה הסניגורית מלתקוף, בסיכומיה, את מהימנות המתלונן שכן, כאמור, עדותו לא לקתה בסתירות מהותיות או בפירוכות. הסניגורית הפנתה לנקודה אחת - אמנם מעדות המתלונן עולה כי הוא זה שהתקשר לנאשם ראשון, לבקשת אשתו המתלוננת, ואילו מההודעה **נ/1** (שורה 2) עולה שלכאורה הנאשם הוא זה שהתקשר ראשון למתלונן, אך בהמשך ההודעה, בשורה 20, מספר המתלונן שהמתלוננת "סיפרה לי שהיא מפחדת אני התקשרתי אליו והפנתי אותו לביטוח וביקשתי ממנו שלא יתקשר יותר ואז התחיל לאיים ולקלל ניתקתי ואז הוא התקשר וכך התגלגל את העניין של האיומים שלו" - כך שאין לראות בדברים משום סתירה.

19. אי עריכת עימות בין המתלונן לנאשם ואי רישום מדוייק של מספר השיחות שנערכו בין הנאשם למתלוננים, או של כיוון השיחות, לא עולים כדי מחדלי חקירה, או כמחדלים כאלה הפוגעים בזכויותיו הדיוניות והמהותיות של הנאשם, משהתמונה הראייתית ברורה. כך גם אי חקירת המתלוננת אודות "דחיפה" של הנאשם לאחר ארוע התאונה (במאמר מוסגר יצוין שהתרשמתי שגם אם הדפה המתלוננת את הנאשם מלהגיע לבנה הנהג הצעיר, הרי שהיה זה משום התנהגותו האגרסיבית והמתלהמת של הנאשם בעת הארוע) ואי חקירת עדים ממקום התאונה, לרבות בנה של המתלוננת (הנאשם העיד שבידו עד ראה שהוא נמנע מלהביאו לעדות) לא הביאו לפגיעה בהגנת הנאשם, בנסיבות התמונה הראייתית של תיק זה.

20. מנגד, עדותו הנאשם לא היתה אמינה עליו ומצאתי דבריו בלתי מהימנים. כמו כן, התרשמתי שעדת ההגנה, אשת הנאשם, נחלצה לעזרת הנאשם ועדותה היתה מוטה לטובתו, למעט במקומות מסויימים שמבלי משים דווקא חיזקו את ראיות התביעה. להלן יפורטו פירוכות בדברי הנאשם, לצד סתירות מהותיות בין דברי הנאשם במשטרה לדבריו בבית המשפט ובין דברי הנאשם לדברי אשתו - פירוכות וסתירות המביאים אותי לדחות גירסת הנאשם כבלתי אמינה:

- הנאשם טען בהודעתו שלא הזמין משטרה לאחר התאונה כי המתלוננת הודיעה לו שתודה באשמה ותיטול אחריות, אך גירסה זו אינה מתיישבת עם העובדה שבפועל המתלוננת לא הסכימה לחתום על מסמך, במעמד הארוע, לפיה האחריות לתאונה רובצת על בנה הנהג.

- הנאשם בעדותו ציין שהוא "לא אחד של תביעות ודברים כאלה", אך למרות זאת טען בהודעתו שהתקשר למתלוננים מספר פעמים, לאחר שנועץ בעורך-דין, על מנת לקבל פרטיהם "לצורך הגשת תביעה קטנה".
- בהודעה טען הנאשם שעלות תיקון הנזק ברכבו היה בגובה ₪ 1,500 ואילו בעדותו טען ששילם על התיקון קרוב ל-₪ 3,000; אשתו, לעומת זאת, טענה שעלות התיקון היתה כ-₪ 1,000.
- ההקלטה של האיומים שהפנה כלפיו המתלונן - לכאורה "מלכת הראיות" - נעלמה באופן מסתורי. אין זה סביר שהנאשם לא שמר עותק מאותה הקלטה יקרת ערך, אשר בכוחה היה להביא לזיכוי מעבירת האיומים. עוד לא סביר שהנאשם לא סיפר לגובת ההודעה על קיומה של אותה קלטת. תשובותיו המתחמקות של הנאשם בענין זה (לפיהן ההקלטה נעלמה לפני שנחקר במשטרה) אינן אמינות, וכך גם תשובתו לפיה סיפר לחוקרת אודות ההקלטה אך זו לא רשמה את הדברים מפיו.
- הנאשם נמנע מלהביא את החבר שהקליט, לכאורה, את שיחת האיום מצד המתלונן לעדות שיעיד על כך או על תוכן השיחה, אף שנכח במעמד השיחה והקליט אותה. כידוע, הימנעות צד מלהביא עד שעל פי תכתיב השכל הישר וההגיון הבריא אמור לתמוך בגירסת אותו צד, מחלישה בפועל את גירסתו. אשת הנאשם מסרה דברים סותרים באשר לנסיבות "היעלמות" ההקלטה - בעוד הנאשם טען שהטלפון של החבר "אבד לו בים", טענה האשה שהטלפון "לא היה תקין".
- סתירה נוספת בין עדות הנאשם לעדות אשתו - הנאשם טען שלאחר התאונה המתלוננת היתה עסוקה בלתקוף אותו ואפילו לא ניגשה לברר אם נוסעי רכבו נפגעו או זקוקים לסיוע, וזאת בניגוד גמור לאשתו שהעידה שהמתלוננת ניגשה לרכב הנאשם ובדקה אם הנוסעים, לרבות הבת הקטנה, נפגעו או זקוקים לסיוע.
- הנאשם בעדותו טען שהיו אנשים שראו את התאונה ואת התנהלות המתלוננת לאחריה - "היו לי עדים, היו שם בקיוסק אנשים שראו את הכל, היה בן אדם שאמר שראיתי את הכל ואני יכול להעיד" (עמ' 26, ש' 22) - אך גם כאן לא טרח להביא איש שיתמוך בגירסתו.
- בהודעה טען הנאשם שהתקשר למתלונן לאחר שאיים עליו ואילו בעדותו בבית המשפט הכחיש שהתקשר אליו לאחר שיחת האיום מצדו, ולא סיפק הסבר לסתירה זו.
- משהופנה הנאשם לסתירות מהותיות בין הודעתו במשטרה לעדותו בבית המשפט העלה טענות שונות ומשונות לפיהן דבריו לא נכתבו במלואם; החתימה המופיעה על גליונות ההודעה אינה חתימת ידו; החוקרת כתבה דברים שכלל לא אמר ועוד - כאשר הטענות והתהיות שהעלה הנאשם כלל לא הופנו להתייחסות גובת ההודעה שהיתה עדה במשפט.
- הנאשם העלה טענה (והפנה להודעת חיווי מסויימת בטלפון הנייד שלו) לפיה המתלונן, לכאורה, שלח לו "בקשת חברות בפייסבוק" באופן השולל היתכנות להפניית איומים מצדו. ראשית, אין זו ידיעה שיפוטית כיצד מתבצעת שליחת "בקשת חברות" ובאיזה אופן ובהחלט יתכן - לאור העובדה שמדובר באפליקציה המהווה "רשת חברתית" - שבקשה כזו נשלחת שלא באופן יזום על ידי המבקש כי אם בעקבות שיחות טלפון המתבצעות בין שני טלפונים סולריים חכמים שלבעליהם חשבון ב"פייסבוק"; שנית - וזה העיקר - המתלונן העיד בבית המשפט וניתנה לנאשם אפשרות מלאה לחקור אותו ולהפנות אליו כל שאלה רלוונטיות, ואולם הנאשם, מטעמיו הוא, נמנע מלהפנות

למתלונן שאלה בענין, לכאורה, מהותי במשפט. משלא ניתנה למתלונן אפשרות להגיב לדברי הנאשם ולהסביר אותם, שוב לא ניתן להעלות כלפיו טענות בנושא זה.

21. לאור האמור לעיל, מצאתי להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, וכפועל יוצא מכך בשתי עבירות **איומים**, בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, י"א חשוון תשע"ח, 31 אוקטובר 2017, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד אבישי רובינשטיין, הנאשם ובאת-כוחו.